

I

Per la porta entreoberta del bany,
t'he mirat.

Dreta i nua davant del mirall,
et pentinaves amb gest mecànic.

Després, sense veure'm, has tancat la porta
i he seguit imaginant
la mà sobre el teu cabell,
la corba del teu pit,
l'ampla platja on he reposat tantes vegades.

II

Només intento recollir
el gest de la mà en iniciar l'abraçada,
la lenta carícia que em sacseja la pell,
l'olor de llimona,
la presència inesgotable dels teus ulls,
la ratlla precisa del desig.

Ho deso tot en una capsa tancada
com si els records fossin de carn i ossos:
un mocador perdut,
un pintallavis,
una fotografia de quan duies trenes,
i em poso a caminar per camins secrets,
inimaginables,
on ni les hores compten amb minuts exactes.

III

És tan difícil escriure el nom de cada cosa!
Reunir paraules, i ajuntar-les
per tal de donar un sentit diferent a cada frase:
intentar que si jo dic rosa tu diguis rosa,
la mateixa rosa,
i remar per una mar infinita de noms
fins a trobar el rumb exacte,
aquell que és capaç de fer que ens entenguem
o, si més no, d'explicar-nos
com un cec que es gira cap a la llum
i intueix les formes de la forma
i després, maldestre, prova de dibuixar-les.

En això, diuen, consisteix l'ofici de poeta.

IV

Metàfora de res,
sóc un intrús que intenta aprendre.

Em refugio en les paraules minúscules,
en els cossos amics
i fujo de tota transcendència
condemnat a saber-me efimer
pels segles dels segles.

V

Espera'm aquesta nit.
Et duré dues roses roges
i unes sandàlies.
No te les posis, però:
et prefereixo nua.

VI

Si dic desig, sento desig de tu.
Si penso mar, imagino una platja propera.
Quan menjo, m'il·lusiona el gust diferent de cada fruita.
Passejo pel carrer, i admiro la ciutat en cadascuna de les seves cases.
Res m'és permès de comprendre fora de cada gest,
de cada paraula,
i em malfio dels qui s'exalten amb la remor
dels grans oceans,
amb els llibres que tot ho expliquen
o amb els focs d'artifici que il·luminen,
com un miratge,
un desert infinit de certeses.

VII

Tot ha estat dit, ja ho sé.
I, tanmateix, continuem escrivint versos.
No em preguntis per què ho fem,
o per què ho faig.
Si t'agraden, pensa que aquest
és el desig inconfessat del poeta:
comunicar al lector la seva angoixa,
la desesperant sensació de finitud que l'aclapara
i fer-ho a través de les paraules,
doblegant-les fins aconseguir que diguin
allò que el poeta només vol que s'endevini
com aquell que, enmig de la mar, s'ofega
i intenta unes braçades inútils
per tal de no inquietar els qui,
des de la platja, el miren.

VIII

La Venus de Tizià
amb la mà esquerra es tapa el pubis.
Em mira, burleta,
com si conegués el meu desig.
Immòbil, m'ofereix la perfecció
de la seva nuesa,
els dos mugrons com dos merlets
d'una fortalesa guanyada,
el braç corbat sobre el ventre,
les cames serrades en un gest inútilment públic.
Ella continuarà mirant
quan jo ja no hi sigui
i aquest pensament m'estremeix el sexe.